

Nume   Prenume   Succes!

„Enigma Otiliei”, de G.Călinescu

„Marina aduse gheață și o pungă, și în curând chelia bătrânului primi o scufie răsucită, căpătând o demnitate ridiculă.

- Ți-e bine așa ? întrebă Aglae.
- Bi-bine ! mormăi moș Costache.
- Acum ce să mai facem? întrebă Aglae.
- Nimic, răspunse doctorul. Liniște și altceva nimic. Natura lucrează singură.

Stănică pufni în râs.

- Aveți și voi doctorii formule. Natura lucrează (în șoaptă) pentru moștenitori.

Otilia se simțea așa de rău de oboseală și zbucium, încât Felix o trase lângă fereastră și o strânse afectuos în brațe.

- Fii tare, Otilia, sunt prietenul, sunt fratele tău!

Stănică, văzându-l, făcu cu ochiul celorlalți, cu adânci înțelesuri.

- În definitiv, mamă, - zise Aurica - , noi ce mai stăm aici? Trebuie să fie ceasul trei, nimeni n-a mâncat. Moș Costache stă singur, doar e aici Otilia, e Marina, domnul Felix.

Aglae luă o figură solemnă.

- Aici e casa fratelui meu, și eu sunt unica lui soră. Nimic nu se mișcă aici în casă și nimeni nu s-atinge de nimic. Trebuie să stăm aici să păzim, n-o să lăsăm în casă un bolnav fără simțire, care nu vede, n-aude, cu străini în casă.
- Aud! zise bătrânul așa de stins, încât nu-l înțeleseseră toți.
- Zice c-aude, mamă! interpretă Olimpia.
- E pezevenghi! explică Stănică doctorului.
- Mamă soacră, toate bune, dar mie mi-e foame! Vrei să fac de veghe nemâncat? Adu ceva aici la botul calului. Voi n-aveți nimic aici, nu gătiți? se adresă Stănică Otiliei, care îl privi speriată, umilită.

Nemaiașteptând răspunsul, Stănică începu să caute prin dulap, trântind ușile. Găsi, împinse în fund, sticle cu vin înfundat, prăfuite, o sticlă de lichior și un salam bine uscat, neînceput. Erau, probabil, daruri de-ale lui Pascalopol. Toți, în afară de Felix și Otilia, se așezară foarte bine dispuși în jurul mesei, iar Olimpia se apucă să taie tacticos salamul.

- Taie-l mai gros – protestă Stănică - să simți ce muști.

Olimpia tăie o felie groasă, pe care Stănică o și înhăță, mâncând-o fără pâine.

- Țsta e salam de Sibiu veritabil, salam fin, de unde naiba-l aveți, Otilio?

Fata dădu din umeri, iar Olimpia făcu observație lui Stănică :

- Nu fi lacom, ce Dumnezeu, îl înghiți cu piele cu tot. (...)
- Ce umblați cu scârbe de-astea mici – strigă Stănică -, dați pahare de-alea mari de cristal, să simt gustul vinului! Iih, ce aromă, ăsta e Bordeaux veritabil, Bordeaux din cel mai fin! de unde îl aveți, Otilio?

Fără să mai aștepte răspunsul, Stănică turnă în pahare la toți. Convivii ridicară întâi paharul în sus, cu gândul de a ciocni, apoi o oarecare rușine îi reținu, și băură în tăcere. Olimpia făcuse un morman de felii de salam, și comesenii luau acum pe tăcute și mâncau. Vasiliard înghițea ca un lup, aplecat asupra farfuriei.

Aglae, zărind pe Otilia și pe Felix, deveni caritabilă:

- Tu, Otilio, nu mănânci? Și dumneata, domnule Felix? doar n-o să stați nemâncați?! Ce-o fi, o fi, acum să fim tari.

Stănică se sculă , galant, de pe scaun și merse să dea brațul fetei.

- Otilia, scumpo, fă-mi plăcerea, tu nu vezi ce e pe noi? ce, tu crezi că noi nu știm ce e durerea? parcă pe noi nu ne doare că moș Costache a mu... vreau să zic e bolnav? Da' lasă, bun e Dumnezeu, s-o alege într-un fel. Vino la masă, întremează-te!”

1. Comentează atitudinea celor prezenți față de bătrân, exemplificând.

(3x2p.) = 6p.

2. Menționează funcțiile dialogului în fragmentul citat.

3p.

3. Precizează tipul de narator din perspectiva căruia sunt prezentate faptele.

2p.

4. Numește tipul de relații între personajele din fragment. Exemplifică.

4x2p.= 8p.

5. Realizează, pe zece rânduri, o caracterizare a personajului Stănică, având în vedere sugestiile cuprinse în fragment. (citată+trăsătură+comentariu = 3p.)

4x3p. = 12p.

6. Pornind de la romanul „Enigma Otiliei”, redactează o scrisoare către Felix (*fetele*) / către Otilia (*băieții*), în care să analizezi personajul și relația lui cu Otilia / Felix.

10p.